

BÀI 18

Kết quả cần đạt

- Hiểu được nội dung, ý nghĩa của Bài học đường đời đầu tiên đối với Dế Mèn trong bài văn, những đặc sắc trong nghệ thuật miêu tả, kể chuyện và sử dụng từ ngữ.
- Nắm được ý nghĩa và công dụng của phó từ.
- Nắm được những hiểu biết chung về văn miêu tả; những yêu cầu của văn tả cảnh và tả người.

VĂN BẢN

BÀI HỌC ĐƯỜNG ĐỜI ĐẦU TIÊN

Bởi tôi ăn uống điêu độ và làm việc có chừng mực nên tôi chóng lớn lắm. Chẳng bao lâu, tôi đã trở thành một chàng dế thanh niên cường tráng. Đôi càng tôi mẫm⁽¹⁾ bóng. Những cái vuốt ở chân, ở khoeo cứ cứng dần và nhọn hoắt. Thỉnh thoảng, muốn thử sự lợi hại của những chiếc vuốt, tôi co cẳng lên, đạp phanh phách vào các ngọn cỏ. Những ngọn cỏ gãy rụp, y như có nhát dao vừa lia qua. Đôi cánh tôi, trước kia ngắn hùn hoắn⁽²⁾, bây giờ thành cái áo dài kín xuống tận chấm đuôi. Mỗi khi tôi vū⁽³⁾ lên, đã nghe tiếng phành phạch giòn giã. Lúc tôi đi bách bộ thì cả người tôi rung rinh một màu nâu bóng mỡ soi gương được và rất ưa nhìn. Đầu tôi to ra và nổi từng tầng, rất bướng. Hai cái răng đen nhánh lúc nào cũng nhai ngoàm ngoạp như hai lưỡi liềm máy làm việc. Sợi râu tôi dài và uốn cong một vẻ rất đỗi hùng dũng⁽⁴⁾. Tôi lấy làm hạnh diện với bà con về cắp râu ấy lắm. Cứ chốc chốc tôi lại trịnh trọng và khoan thai đưa cả hai chân lên vuốt râu.

Tôi đi đứng oai vệ. Mỗi bước đi, tôi làm điệu dún đẩy các khoeo chân, rung lên rung xuống hai chiếc râu. Cho ra kiểu cách con nhà võ. Tôi tựn⁽⁵⁾ lắm. Dám cà khịa⁽⁶⁾ với tất cả mọi bà con trong xóm. Khi tôi to tiếng thì ai cũng nhịn, không ai

đáp lại. Bởi vì quanh quẩn, ai cũng quen thuộc mình cả. Không nói, có lẽ họ nể hơn là sợ. Nhưng tôi lại tưởng thế là không ai dám ho he⁽⁷⁾. Ấy vậy, tôi cho là tôi giỏi. Những gã xốc nỗi⁽⁸⁾ thường lầm cùi chỉ ngông cuồng là tài ba. Tôi đã quát mấy chị Cào Cào ngụ⁽⁹⁾ ngoài đầu bờ, khiến mỗi lần thấy tôi đi qua, các chị phải núp khuôn mặt trái xoan dưới nhánh cổ, chỉ dám đưa mắt lên nhìn trộm. Thỉnh thoảng, tôi ngứa chân đá một cái, ghẹo anh Gọng Vó⁽¹⁰⁾ lấm láp vừa ngơ ngác dưới đầm lén. Tôi càng tưởng tôi là tay ghê gớm, có thể sắp đứng đầu thiên hạ rồi.

Chao ôi, có biết đâu rằng : hung hăng, hống hách láo chỉ tổ đem thân mà trả nợ cho những cùi chỉ ngu dại của mình thôi. Tôi đã phải trải cảnh như thế. Thoát nạn rồi, mà còn ân hận quá, ân hận mãi. Thế mới biết, nếu đã trót không suy tính, lỡ xảy ra những việc đại dột, dù về sau có hối⁽¹¹⁾ cũng không thể làm lại được.

Câu chuyện ân hận đầu tiên mà tôi ghi nhớ suốt đời.

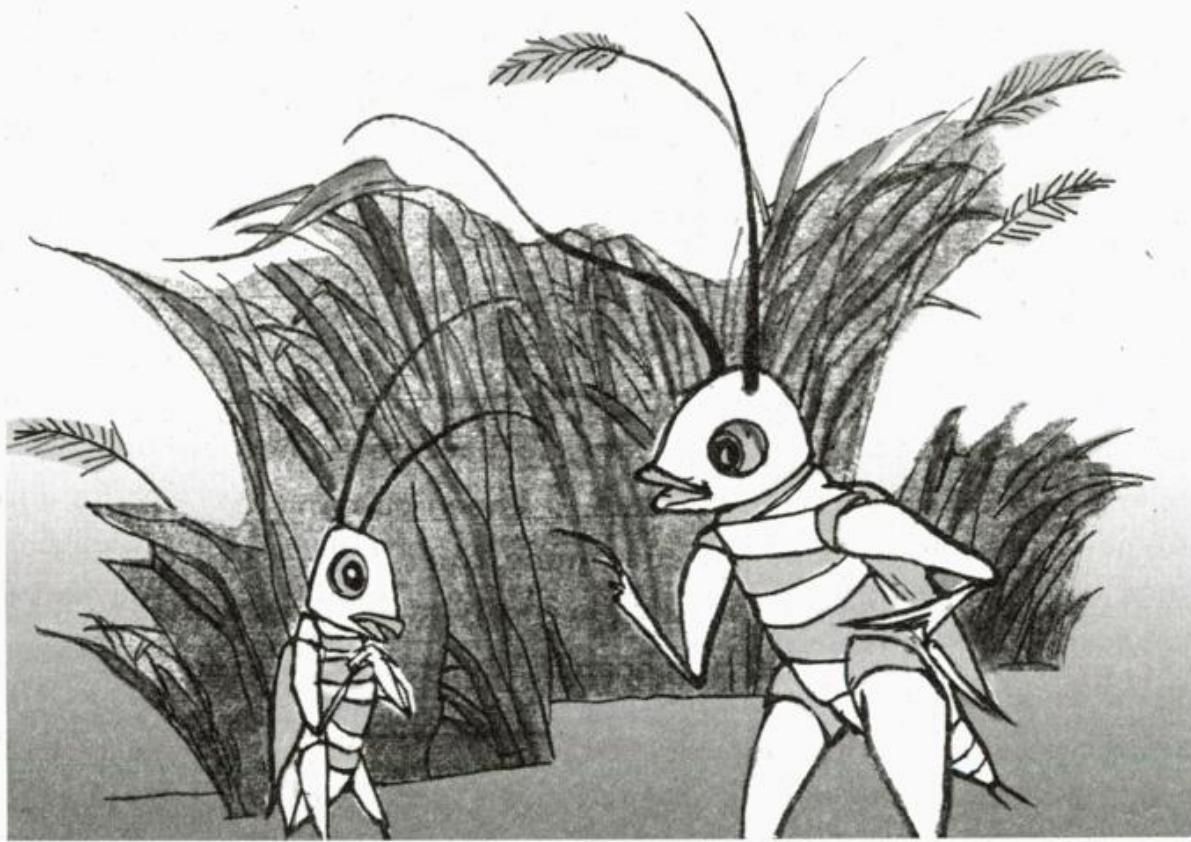
Bên hàng xóm tôi có cái hang của Dế Choắt. Dế Choắt là tên tôi đã đặt cho nó một cách chế giễu và trích thượng⁽¹²⁾ thế. Choắt nọ có lẽ cũng trạc tuổi tôi. Nhưng vì Choắt bẩm sinh yếu đuối nên tôi coi thường và gã cũng sợ tôi lắm.

Cái chàng Dế Choắt, người gầy gò và dài lêu nghêu như một gã nghiện thuốc phiện. Đã thanh niên rồi mà cánh chỉ ngắn cùn đến giữa lưng, hở cả mạng sườn như người cởi trần mặc áo gi-lê⁽¹³⁾. Đôi càng bè bè⁽¹⁴⁾, nặng nề, trông đến xấu. Râu ria gì mà cụt có một mẩu và mặt mũi thì lúc nào cũng ngắn ngắt ngơ ngợ. Đã vậy, tính nết lại ăn xổi ở thi⁽¹⁵⁾ (thật chỉ vì ốm đau luôn, không làm được), có một cái hang ở cũng chỉ bới nông sát mặt đất, không biết đào sâu rồi khoét ra nhiều ngách như hang tôi.

Một hôm, tôi sang chơi, thấy trong nhà luộm thuộm, bè bonen, tôi bảo :

– Sao chú mày sinh sống cầu thả⁽¹⁶⁾ quá như thế ! Nhà cửa đâu mà tuềnh toàng⁽¹⁷⁾. Ngộ có kẻ nào đến phá thì thật chú chết ngay đuôi⁽¹⁸⁾ ! Nay thử xem : khi chú chui vào tổ, lưng chú phải lồm cồm đụng sát lên tận mặt đất, làm cho ai trên vệ cỏ nhìn sang cũng biết chú đương đi đứng chỗ nào trong tổ. Phỏng thử⁽¹⁹⁾ có thằng chim Cắt nó nhòm thấy, nó tưởng mồi, nó mổ một phát, nhất định trúng giữa lưng chú, thì chú có mà đi đời ! Ôi thôi, chú mày ơi ! Chú mày có lớn mà chẳng có khôn.

Ngẫm ra thì tôi chỉ nói lấy sướng miệng tôi. Còn Dế Choắt than thở thế nào, tôi cũng không để tai. Hồi ấy, tôi có tính tự đắc⁽²⁰⁾, cứ miệng mình nói tai mình nghe chứ không biết nghe ai, thậm chí cũng chẳng để ý có ai nghe mình không.

Dế Choắt trả lời tôi bằng một giọng rất buồn rầu :

– Thưa anh, em cũng muốn khôn nhưng khôn không được. Đụng đến việc là em thở rồi, không còn hơi sức đâu mà đào bới nữa. Lắm khi em cũng nghĩ nỗi nhà cửa như thế này là nguy hiểm, nhưng em nghèo sức quá, em đã nghĩ ròng rã hàng mấy tháng cũng không biết làm như thế nào. Hay là bây giờ em nghĩ thế này... Song anh có cho phép nói em mới dám nói...

Rồi Dế Choắt loanh quanh, băn khoăn. Tôi phải bảo :

– Được, chú mình cứ nói thẳng thùng⁽²¹⁾ ra nào.

Dế Choắt nhìn tôi mà rắng :

– Anh đã nghĩ thương em như thế thì hay là anh đào giúp cho em một cái ngách sang bên nhà anh, phòng khi tắt lửa tối đèn⁽²²⁾ có đứa nào đến bắt nạt thì em chạy sang...

Chưa nghe hết câu, tôi đã héc hét lên, xì một hơi rõ dài. Rồi, với bộ điệu khinh khỉnh, tôi mắng :

– Hức ! Thông ngách sang nhà ta ? Dẽ nghe nhỉ ! Chú mày hôi như cú mèo⁽²³⁾ thế này, ta nào chịu được. Thôi, im cái điệu hát mưa dầm sùi sụt ấy đi. Đào tǔ nồng thì cho chết !

Tôi về, không một chút bận tâm.

Một buổi chiều, tôi ra đứng cửa hang như mọi khi, xem hoàng hôn xuống.

Mấy hôm nọ, trời mưa lớn, trên những hồ ao quanh bãi trước mặt, nước dâng trăng mênh mông. Nước đầy và nước mới thì cua cá cũng tấp nập xuôi ngược, thế là bao nhiêu cò, sếu, vạc, cốc, le⁽²⁴⁾, sâm cầm⁽²⁵⁾, vịt trời, bồ nông, mòng, két⁽²⁶⁾ ở các bãi sông xơ xác tận đâu cũng bay cả về vùng nước mới để kiếm mồi. Suốt ngày, họ cãi cọ om bốn góc đầm, có khi chỉ vì tranh một mồi tép, có những anh Cò gầy yếu vào ngày này bị bơi lội bùn tím cả chân mà vẫn héch mỏ, chẳng được miếng nào. Khổ quá, những kẻ yếu đuối, vật lộn cật lực thế mà cũng không sống nổi. Tôi đứng trong bóng nắng chiều tỏa xuống ánh nước cửa hang mà suy nghĩ việc đời như thế.

Bỗng thấy chị Cốc từ dưới mặt nước bay lên, đến đậu gần hang tôi, cách có mấy bước. Chừng rờ⁽²⁷⁾ được món nào, vừa chén xong, chị ta tìm đến đứng chồm ria lông, ria cánh và chùi mép.

Tính tôi hay nghịch ranh⁽²⁸⁾. Chẳng bận đến tôi, tôi cũng nghĩ mưu trêu chị Cốc. Tôi cất tiếng gọi Dế Choắt. Nghe tiếng thưa, tôi hỏi :

– Chú mình muốn cùng tớ đùa vui không ?

– Đùa trò gì ? Em đương lên cơn hen đây ! Hừ hừ ...

– Đùa chơi một tí.

– Hừ... hừ... Cái gì thế ?

– Con mụ Cốc kia kia.

Dế Choắt ra cửa, hé mắt nhìn chị Cốc. Rồi hỏi tôi :

– Chị Cốc béo xù đứng trước cửa nhà ta ấy hả ?

– Ủ.

– Thôi thôi... hừ hừ... Em xin vái cả sáu tay. Anh đừng trêu vào... Anh phải sợ...

Tôi quắc mắt :

– Sợ gì ? Mày bảo tao sợ cái gì ? Mày bảo tao còn biết sợ ai hơn tao nữa !

– Thưa anh, thế thì... hừ hừ... em xin sợ. Mời anh cứ đùa một mình thôi.

Tôi lại mắng Dế Choắt và bảo :

– Giương mắt ra xem tao trêu con mụ Cốc đây này.

Tôi rình đến lúc chị Cốc rỉa cánh quay đầu lại phía cửa tổ tôi, tôi cất giọng véo von :

*Cái Cò, cái Vạc, cái Nông
Ba cái cùng béo, vặt lông cái nào ?
Vặt lông cái Cốc cho tao
Tao nấu, tao nướng, tao xào, tao ăn.*

Chị Cốc thoát nghe tiếng hát từ trong đất văng văng lên, không hiểu như thế nào, giật nẩy hai đầu cánh, muốn bay. Đến khi định thần⁽²⁹⁾ lại, chị mới trợn tròn mắt, giương cánh lên, như sắp đánh nhau. Chị lò dò về phía cửa hang tôi, hỏi :

– Đứa nào cạnh khoé⁽³⁰⁾ gì tao thế ? Đứa nào cạnh khoé gì tao thế ?

Tôi chui tọt ngay vào hang, lên giường nằm khẽnh bắt chân chữ ngũ⁽³¹⁾. Bụng nghĩ thú vị : "Mày tức thì mày cứ tức, mày ghè vỡ đầu mày ra cho nhỏ đi, nhỏ đến đâu thì mày cũng không chui nổi vào tổ tao đâu !".

Một tai hoạ đến mà đứa ích kỉ thì không thể biết trước được. Đó là : không trông thấy tôi, nhưng chị Cốc đã trông thấy Dế Choắt đang loay hoay trong cửa hang. Chị Cốc liền quát lớn :

– Mày nói gì ?

– Lạy chị, em nói gì đâu !

Rồi Dế Choắt lui vào.

– Chối hả ? Chối này ! Chối này !

Mỗi câu "Chối này" chị Cốc lại giáng một mỏ xuống. Mỏ Cốc như cái dùi sắt, chọc xuyên cả đất. Rúc trong hang mà bị trúng hai mỏ, Choắt quẹo xương sống lăn ra kêu váng. Núp tận đáy đất mà tôi cũng khiếp, nằm im thin thít. Như đã hả cơn tức, chị Cốc đứng rỉa lông cánh một lát nữa rồi lại bay là xuống đầm nước, không chút để ý cảnh khổ đau vừa gây ra.

Biết chị Cốc đi rồi, tôi mới mon men bò lên. Trông thấy tôi, Dế Choắt khóc thảm thiết.

Tôi hỏi một câu ngớ ngẩn :

-- Sao ? Sao ?

Choắt không dậy được nữa, nằm thoi thóp. Thấy thế, tôi hốt hoảng quỳ xuống, nâng đầu Choắt lên mà than rằng :

– Nào tôi đâu biết cơ sự⁽³²⁾ lại ra nông nỗi này ! Tôi hối lầm ! Tôi hối hận lầm ! Anh mà chết là chỉ tại cái tội ngông cuồng dại dột của tôi. Tôi biết làm thế nào bây giờ ?

Tôi không ngờ Dế Choắt nói với tôi một câu như thế này :

– Thôi, tôi ốm yếu quá rồi, chết cũng được. Nhưng trước khi nhắm mắt, tôi khuyên anh : ở đời mà có thói hung hăng bậy bạ, có óc mà không biết nghĩ, sớm muộn rồi cũng mang vạ vào mình đấy.

Thế rồi Dế Choắt tắt thở. Tôi thương lầm. Vừa thương vừa ăn năn tội mình. Giá tôi không trêu chị Cốc thì đâu đến nỗi Choắt việc gì. Cả tôi nữa, nếu không nhanh chân chạy vào hang thì tôi cũng chết toi rồi.

Tôi đem xác Dế Choắt đến chôn vào một vùng cỏ bùm tum⁽³³⁾. Tôi đắp thành nấm mộ to. Tôi đứng lặng giờ lâu, nghĩ về bài học đường đời đầu tiên.

(Tô Hoài (*), *Dế Mèn phiêu lưu ký*,
in trong *Tuyển tập Tô Hoài*, tập I, NXB Văn học, Hà Nội, 1996)

Chú thích

(*) Nhà văn Tô Hoài tên khai sinh là Nguyễn Sen, sinh năm 1920, quê nội ở huyện Thanh Oai, tỉnh Hà Tây (nay thuộc Hà Nội), lớn lên ở quê ngoại – làng Nghĩa Đô, phủ Hoài Đức, tỉnh Hà Đông, nay thuộc quận Cầu Giấy, Hà Nội. Tô Hoài viết văn từ trước Cách mạng tháng Tám 1945. Ông có khối lượng tác phẩm rất phong phú và đa dạng, gồm nhiều thể loại, được tặng Giải thưởng Hồ Chí Minh về văn học nghệ thuật năm 1996.

Văn bản *Bài học đường đời đầu tiên* (tên do người biên soạn đặt) trích từ chương I của truyện *Dế Mèn phiêu lưu ký*.

Dế Mèn phiêu lưu ký được in lần đầu năm 1941, là tác phẩm đặc sắc và nổi tiếng nhất của Tô Hoài viết về loài vật, dành cho lứa tuổi thiếu nhi. Truyện gồm mười chương, kể về những cuộc phiêu lưu của Dế Mèn qua thế giới những loài vật nhỏ bé. Vốn quen sống độc lập từ thuở bé, khi trưởng thành, chán cảnh sống quẩn quanh bên bờ ruộng, Dế Mèn lên đường phiêu lưu để mở rộng hiểu biết và tìm ý nghĩa cho cuộc sống của mình. Dế Mèn đã đi qua nhiều nơi, gặp gỡ nhiều loài, thấy nhiều cảnh sống và cũng nhiều phen gặp gian nan, nguy hiểm, nhưng

Dế Mèn không nản chí, lùi bước. Dế Mèn là một hình ảnh đẹp của tuổi trẻ, ham hiểu biết, trọng lẽ phải, khao khát lí tưởng và quyết tâm hành động cho những mục đích cao đẹp.

(1) *Mầm* : đầy đặn, mập mạp (thường dùng cho cây cối, loài vật, ít dùng cho người).

(2) *Hỗn hoaska* : (từ ít dùng) ngắn lăm, ngắn đến nỗi khó coi ; cũng như ngắn cũn cỡn.

(3) *Vũ* : vốn có nghĩa là múa ; ở đây có nghĩa là vỗ cánh.

(4) *Hùng dũng* : mạnh mẽ, can đảm và hiên ngang (*hung* : mạnh, *dũng* : can đảm, gan dạ).

(5) *Tợn* : bạo đến mức liều lĩnh, không biết sợ.

(6) *Cà khịa* : cố ý gây chuyện để cãi nhau, đánh nhau dù không có lí do gì đáng kể.

(7) *Không ai dám ho he* : không ai dám tỏ thái độ phản ứng (bằng lời nói hoặc cử chỉ) một chút nào.

(8) *Xốc nổi* : hăng hái nhưng thiếu chín chắn.

(9) *Ngu* : ở để làm ăn sinh sống.

(10) *Gọng Vó* : loài côn trùng nhỏ vừa sống dưới nước vừa sống trên cạn, thân màu bùn đất, chân dài.

(11) *Hối* : cảm thấy tiếc và băn khoăn, day dứt vì đã trót làm điều lầm lỗi.

(12) *Trịch thượng* : ra vẻ bề trên, khinh thường người khác.

(13) *Gi-lê* : (phiên âm từ tiếng Pháp) áo chẽn kiểu Âu, không tay, không cổ, ngắn đến thắt lưng, thường để mặc ngoài áo sơ-mi.

(14) *Bè bè* : có bề ngang rộng quá mức bình thường (thường nói về thân thể hoặc bộ phận của thân thể).

(15) *Ăn xổi ở thi* (thành ngữ) : cách sống tạm bợ trước mắt cho qua ngày, không tính đến lâu dài (*xổi* : tạm bợ trong thời gian ngắn. Ví dụ : cà muối xổi).

(16) *Cẩu thả* : không cẩn thận, chỉ qua quýt cốt cho xong.

(17) *Tuềnh toàng* : đơn sơ, trống trải, vẻ tạm bợ.

(18) *Chết ngay đuôi* : chết ngay lập tức, không kịp phản ứng gì (*ngay đuôi* : đuôi ở tư thế thẳng đờ ra) ; cũng như *chết thẳng cẳng*.

- (19) *Phỏng thử* : từ nêu giả thiết với ý khẳng định, tương tự như các từ : *giả dụ, giả thử, nếu như, ví phỏng*, ...
- (20) *Tự đắc* : tự cho mình là hay, là giỏi.
- (21) *Nói thẳng thừng* : nói thẳng ra, không cần úp mở, e ngại.
- (22) *Tắt lửa tối đèn* (thành ngữ) : chỉ lúc khó khăn, hoạn nạn cần đùm bọc giúp đỡ lẫn nhau.
- (23) *Hôi như cú mèo* (thành ngữ, thường nói : *hởi như cú*) : hôi hám, có mùi hôi như ở chim cú.
- (24) *Le* (thường gọi là *le le*) : chim sống ở nước, hình dạng giống vịt, nhưng nhỏ hơn, có mỏ nhọn.
- (25) *Sâm cầm* : chim sống ở nước, mỏ trắng, lông đen, thịt ngon và thơm, sống ở phương bắc, trú đông ở phương nam.
- (26) *Mòng, két* (gọi đầy đủ là *mòng két*) : chim có hình dạng như vịt nhưng nhỏ hơn, sống ở phương bắc, mùa lạnh di cư về miền ấm hơn ở phương nam.
- (27) *RỚ* : bắt được một cách dễ dàng, ngẫu nhiên.
- (28) *Nghịch ranh* : trò nghịch ngợm tinh quái.
- (29) *Định thần* : làm cho tinh thần trở lại trạng thái bình thường.
- (30) *Cạnh khoé* : (lối nói) ám chỉ, không chỉ thẳng điều muốn nói mà nói gần nói xa nhằm châm chọc, xoi móc người khác.
- (31) *Bắt chân chữ ngũ* : vắt chân nọ lên chân kia, giống hình chữ ngũ (*ngũ* : năm) trong chữ Hán.
- (32) *Cơ sự* : sự tình, sự việc không hay đã xảy ra.
- (33) *Bùm tum* : um tùm.

ĐỌC – HIỂU VĂN BẢN

1. Kể tóm tắt đoạn trích và cho biết :

- a) Truyện được kể bằng lời của nhân vật nào ?
- b) Bài văn có thể chia làm mấy đoạn, nội dung chính của mỗi đoạn ?

2. Hãy đọc kỹ đoạn văn từ đầu bài đến *sắp đúng đầu thiên hạ rồi*, sau đó :

- a) Ghi lại các chi tiết miêu tả ngoại hình và hành động của Dế Mèn. Nhận xét về trình tự và cách miêu tả trong đoạn văn.

b) Tìm những tính từ miêu tả hình dáng và tính cách Dế Mèn trong đoạn văn. Thay thế một số từ ấy bằng những từ đồng nghĩa hoặc gần nghĩa rồi rút ra nhận xét về cách dùng từ của tác giả.

c) Nhận xét về tính cách của Dế Mèn trong đoạn văn này.

3. Nhận xét về thái độ của Dế Mèn đối với Dế Choắt (biểu hiện qua lời lẽ, cách xưng hô, giọng điệu, ...).

4. Nêu diễn biến tâm lí và thái độ của Dế Mèn trong việc trêu Cốc dẫn đến cái chết của Dế Choắt.

Qua sự việc ấy, Dế Mèn đã rút ra được bài học đường đời đầu tiên cho mình. Bài học ấy là gì ?

5. Hình ảnh những con vật được miêu tả trong truyện có giống với chúng trong thực tế không ? Có đặc điểm nào của con người được gán cho chúng ? Em có biết tác phẩm nào viết về loài vật có cách viết tương tự như truyện này ?

Ghi nhớ

- *Bài văn miêu tả Dế Mèn có vẻ đẹp cường tráng của tuổi trẻ nhưng tính nết còn kiêu căng, xốc nổi. Do bày trò trêu chọc Cốc nên đã gây ra cái chết thảm thương cho Dế Choắt, Dế Mèn hối hận và rút ra được bài học đường đời cho mình.*
- *Nghệ thuật miêu tả loài vật của Tô Hoài rất sinh động, cách kể chuyện theo ngôi thứ nhất tự nhiên, hấp dẫn, ngôn ngữ chính xác, giàu tính tạo hình.*

LUYỆN TẬP

1. Ở đoạn cuối truyện, sau khi chôn cất Dế Choắt, Dế Mèn đứng lặng hồi lâu trước nấm mồ của người bạn xấu số. Em thử hình dung tâm trạng của Dế Mèn và viết một đoạn văn diễn tả lại tâm trạng ấy theo lời của Dế Mèn.

2. Chia mỗi nhóm ba học sinh theo vai Dế Mèn, Dế Choắt, Cốc. Đọc phân vai đoạn Dế Mèn trêu Cốc gây ra cái chết thảm thương của Dế Choắt.

ĐỌC THÊM

Nhà văn Tô Hoài kể lại :

"Một lần kia tôi thăm trường phổ thông số 5 ngoại thành Mát-xcơ-va. Các lớp ngồi nghe kể chuyện Việt Nam đánh đế quốc Mĩ. Tôi hỏi :

– Bạn có quen Dế Mèn không ?

Tất cả cười ầm giơ tay một loạt. Các bạn Mát-xcơ-va gửi tôi một món quà nhờ mang cho Dế Mèn : cái hộp to, trong đặt chiếc khay nhôm vuông như cái sân gạch, trên có cây chuối, cây tre, quả dứa và tượng bằng nhựa màu đủ mặt Dế Mèn , Dế Trui, bác Xiến Tóc, cái Kiến, cô Niềng Niềng, anh Gọng Vó...".

(Tô Hoài, *Lời nói đầu truyện Dế Mèn phiêu lưu kí*,
NXB Hải Phòng , 1986)